

Далечъ задъ насрещната планинска верига се издигаха величаво остри назжбени върхове отъ царството на вѣчния снѣгъ и ледъ. Това бѣ короната на Алайската планина.

Спускайки се къмъ долината, пѣтниците чуха по едно време задъ скалистия масивъ нѣкакъвъ шумъ, който напомняше пустнатъ въ движение моторъ. Не идѣше ли той отъ ниско летящъ надъ долината самолетъ? Но никакъвъ самолетъ не се виждаше, а шумътъ все повече и повече се усиляше. Презъ единъ естественъ тунелъ въ скалистия масивъ пѣтниците се озоваха предъ източния край на долината. Сега тѣ разбраха, че не моторенъ шумъ е долиталъ до тѣхъ, а дивиятъ ревъ на буйния потокъ Хаджи Бакерганъ. Неговите води на голѣми кълба се премѣтаха отъ блокъ на блокъ въ скалистото корито и се спущаха надолу къмъ напояваната отъ тѣхъ долина.

Отдавна слѣнцето бѣ се скрило задъ планините. Лунниятъ кръгъ плаваше сега въ небесния просторъ. Слѣзли въ долината, пѣтниците настаняха своя лагеръ. Едни разтоваряха мулетата, други сваляха отъ двуколките необходимото за ношуване, трети забиваха колове за обтѣгане на палатките, четвърти бързаха да приготвятъ вечеря.

Въ лагера закипѣ животъ на усиленъ човѣшки трудъ: събираха се въ планините минерали, на полето се залагаха уреди за изсмукване газъ отъ почвата, пръвѣха се различни анализи, държеха се обстояни бележки, чертаеха се подробни карти за мѣстността.

Махара лесно свикна съ възложената ѝ работа. Тя напълно оправда препоржката, съ която бѣ изпратена отъ началника на централната станция. Неуморна и извънредно трудолюбива, тя намираще време да помага на химичките въ лабораторията, да следи за изпълнението на даваните нареждания и да се грижи за заболялите.